

Los destellos

Direcció i guió: Pilar Palomero **País:** Espanya **Durada:** 100 min **Any:** 2024 **Gènere:** Drama **Interpretació:** Patricia López Arnaiz, Antonio de la Torre, Marina Guerola, **Música:** Vicente Ortiz Gimeno **Fotografia:** Daniela Cajías **Distribuidora:** Caramel Films **Estrena a Espanya:** 04/10/2024
No recomanada per a menors de 7 anys
Versió original en espanyol

SINOPSI

La vida de la Isabel fa un gir inesperat el dia que la seva filla Madalen li demana que visiti regularment en Ramon, que està malalt. Després de quinze anys allunyada del seu exmarit, un home que veu com un desconegut malgrat que van ser família durant anys, en la Isabel comencen a revifar ressentiments que creia superats. Tanmateix, en acompanyar en Ramon en el seu moment més vulnerable, la Isabel aconseguirà veure amb altres ulls el fracàs que van viure per centrar-se en el present de la seva pròpia vida. (Caramel Films)

CRÍTICA

22/09/2024 - Pilar Palomero presenta una pel·lícula devastadora i bella protagonitzada per una emocionant Patricia López Arnaiz sobre el final de la vida i la seva continuïtat

No mirem mai de cara la mort. Cal saber que tenim data de caducitat, que tot té un final, tenir present que ens pot passar, ens recorda un personatge de **Los destellos**, la nova pel·lícula de **Pilar Palomero**, basada en la novel·la de l'escriptora basca **Eider Rodríguez**, *Un corazón demasiado grande*, i que es presenta ara a competició al 72è **Festival de Sant Sebastià**.

Protagonitzada per **Patricia López Arnaiz**, **Antonio de la Torre**, **Julián López** i la debutant **Marina Guerola**, la pel·lícula explica el retrobament inesperat de la que un dia va ser una família en emmalaltir un dels seus membres. Tot i haver refet la seva vida i portar anys allunyada del seu exmarit, la vida de la Isabel fa un tomb el dia que la seva filla li demana que el visiti regularment, ja que pateix una malaltia terminal. A partir d'aquí, Palomero narra el procés d'acompanyar un ésser estimat (o que una vegada ho va ser) en la mort, el temps que queda fins que aquesta arriba, sobretot tot el que hi ha en aquest procés, els moments d'amargor i també d'efímera felicitat, l'intent d'acomiar-se tan bé com sigui possible (o, almenys, dignament) de la persona estimada, tot el que una mort deixa enrere, el que va ser i ja no és, el que podria haver estat i ja no serà, tot el que se'n va amb aquesta persona que mor. A través de l'emocionant personatge d'Arnaiz, la pel·lícula parla també de la possibilitat de la generositat humana, de la humanitat, de la capacitat d'empatia i veritable solidaritat de les persones. La relació que va tenir amb el pare de la seva filla va acabar malament, però ella decideix tornar a apropar-se a ell i acompanyar-lo en aquest procés de morir, tractant de deixar de banda el que va passar entre ells.

Precisament, en aquesta subtilesa a l'hora d'explicar aquesta relació sentimental torçada hi ha un dels grans encerts de la pel·lícula. Palomero utilitza amb lucidesa el fora de camp i mai no explica explícitament què va passar exactament entre aquesta parella, només ens dona a entendre que el personatge d'ella ara veu l'altre (un sorprenent de la Torre en una interpretació allunyada dels seus registres més habituals) com un desconegut, que si no fos per les circumstàncies, no voldria saber res més d'ell, però que malgrat això, acaba sent aquí. Aquesta humanitat que recorre la pel·lícula també procedeix de la proximitat i la veritat que transmet l'elenc protagonista, de la tendresa, la delicadesa i la bellesa -una bellesa punyent i per moments màgica- amb què la directora filma aquests moments de tristesa i fugaç alegria, d'un passat que s'allunya, un present que se'n va i un futur que ja no serà. Perquè, al final, la pel·lícula és això, llampecs de vida i mort, la vida amb els seus precaris moments, bons i dolents, quan la mort és a prop.

Los destellos és una pel·lícula commovedora, devastadora i bella, que remou en llocs profunds, sobre el final de la vida i la seva continuïtat. La pel·lícula d'una directora capaç de narrar amb una sensibilitat singular, amb honestat, senzillesa, contenció i sense afany de pretenciositat, històries humanes, de captar en imatges aquestes llampecs, el que de veritat importa de la vida.

Júlia Olmo – cineuropa.org